

Konsulatsposter. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem ikke har Ret i den Bemærkning. Han henviste til Lovens § 5, som siger, at det skal navnlig være Handelspladser, som bør være Sæde for slige Konsulater. Naa, jeg tror nu nok, at man kan sige, at baade Berlin og Stockholm ere Handelspladser, skønt det ganske vist for Berlins Vedkommende gælder, at den ikke tillige er Søstad. Men jeg tror, at det ærede Medlem her har villet betone en vis Forudsætning som Modvægt mod det, der fra anden Side er blevet gjort gældende mod, at Søfarten alene skulde bære Udgifterne, nemlig den, at Konsulerne alene eller dog overvejende skulde være ansatte til Skibenes Nytte eller for at tjene Skibsfartens Djemed. Men dette er ikke Konsulatlovens Forudsætning; tværtimod. Det hedder i § 7, at det paahviler Konsulerne, „ved Siden af at udføre alle ved et Konsulat forekommende Forretninger, særlig at varetage det danske Næringsvæsens Interesser og derom at indsende jævnlige Indberetninger.“ Dette viser, at hvad man ved Konsulatlovens Vedtagelse tænkte sig, var Konsuler i samme Djemed, som man kender dem i andre Lande, og at det var Meningen at udsende Mænd, som paa ingen Maade udelukkende eller særlig skulde befatte sig med Skibsfarten — undtagen da for saa vidt der er en særlig betydning af Skibsfart paa den Plads, hvor de blive ansatte — men som tillige og ikke mindre skulde varetage Handelsens, Industriens og, om man vil, ogsaa Agerbrugets Interesser, kort sagt, undersøge og tage sig af ethvert Forhold, der har Betydning for Næringslivet her i Landet. Det er da fuldstændig klart, at saadanne Mænd meget ofte med størst Nytte ville kunne være ansatte i Landenes vigtigste Byer, i Hovedstæderne, hvor saa mange Traade løbe sammen, og hvor der er lettest Lejlighed til at komme ind i baade det ene og det andet Emne. Derfor have vi troet, at det var rigtig i det mindste for vore to Nabolandenes Vedkommende at medtage Hovedstæderne, og vi ere derved heller ikke komne i Disharmoni med det, som Regeringsforslaget har forudsat. Allerede som det foreligger fra Regeringens Haand, omfatter Forslaget f. Eks. Pladser som Konstantinopel, der dog ganske sikkert for den danske Handel spiller en langt mindre Rolle end baade Berlin og Stockholm, og ogsaa indlandste Pladser som f. Eks. Chicago. I øvrigt har det ærede Medlem jo Ret i, at der her intet som helst vedtages om, hvorvidt der, naar det kommer til Stykket, virkelig vil blive oprettet Konsulater paa nogen af disse Pladser; det staar aabent for nærmere For-

handling. Men vi have troet, at det var rigtig, naar man opregner en Række vigtigere Steder, da ikke at undlade at medtage ogsaa disse to. — Jeg gentager det. Den Indvending, som væsentligst er kommen til Orde her fra de forskellige Herrer, som have talt stærkt mod den nu bestaaende Konsulatsafgift, er den, at Konsulerne ikke i særlig Grad gavne Skibsfarten, og at det derfor er uretfærdigt, at Skibsfarten alene skal afholde Konsulernes Lønning. Jeg maa dertil bemærke, at isølge Lovens skal Skibsfarten jo heller ikke alene afholde Udgifterne til deres Lønning; thi det er udtrykelig udtalt i Konsulatloven, at der eventuelt vil blive ydet et hyberligere Tilskud af de almindelige Statsmidler; det kommer an paa, hvorvidt man finder Anledning til at oprette færre eller flere Poster af denne Art. For saa vidt kan man altsaa ikke sige, at det udelukkende er Skibsfarten, som skal bebyrdes i Konsulatsvæsenets Interesse. Men i øvrigt erkender ogsaa jeg, at der selvfølgelig er nogen Modsigelse deri, at man opkræver en Afgift under Navn af Konsulatsafgift og opkræver den alene af Skibsfarten, medens det dog er givet, at Pengene skulle bruges specielt til et Djemed, som ikke udelukkende kommer Skibsfarten til gode. Jeg tror imidlertid, at man — bortset fra de adskillige andre derom fremsatte Bemærkninger, som jeg skal lade staa hen — vel kan sige, at Konsulatsafgiften for en væsentlig Del søger sin Begrundelse deri, at den er historisk givet; denne Afgift har eksisteret langt tilbage, i alt Fald i hele dette Aarhundrede; den er lidt efter lidt bleven lempet og nedsat, og jeg haaber, at den Dag vil komme, da den helt vil kunne undværes, men indtil videre er den der. Vi vide jo nok, at det gaar ikke saa let at saa bestaaende Afgifter bort, og jeg kan ikke andet end indrømme, at man fra Skibsfartens Side bør erkende, at Lovgivningsmagten har gjort meget i de senere Aar for at imødefomme dens Ønsker. Jeg haaber, at den Tid vil komme, da vi helt kunne ophæve Konsulatsafgiften. Men ogsaa den nu her foreslaaede Medsættelse for Sejlskibene bør man være glad ved, selv om man har Lov til at sige, at man gerne vil have mere. Lad os være enige om, at det dog altid er en lille Fordel, som vil opnaas gennem det af Udvalget stillede Forslag. — Det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) gjorde den Bemærkning, at han troede, at Statskassen vilde tjene ved den Forandring, som Flertallet foreslaar. Det vil den ikke; det vil omtrent gaa lige op. Hvis jeg tager Tallene fra 1894 som Grundlag, saa var der i udenrigt Fart 150,000 Registrertøns Sejlskibe og kun et Hundrede og nogle og